

Arrest

nr. 294 115 van 13 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. EELEN
Rubensstraat 165/2
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. EELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten, voorafgaand aan de bestreden beslissingen, kunnen op nuttige wijze worden gelezen in de nota met opmerkingen, waarin als volgt wordt aangegeven:

“Verzoeker werd op 05.08.2022 aangetroffen in onwettig verblijf en kreeg op 06.08.2022 een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13.

Het EUODAC-onderzoek wees uit dat verzoeker op 30.11.2021 een asielaanvraag had ingediend in Nederland.

Er werd een overnameverzoek gericht aan Nederland op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. Nederland aanvaardde de overname van verzoeker op grond van artikel 18.1.d van de Dublin-III-Verordening.

Verzoeker werd op 30.11.2022 overgedragen aan Nederland.

Verzoeker werd op 23.01.2023 aangetroffen in onwettig verblijf in België n.a.v. betrapting op heterdaad van het plegen van een diefstal van een GSM (in bende).

Verzoeker werd op 18.04.2023 aangetroffen in onwettig verblijf naar aanleiding van betrapting op heterdaad van een diefstal in een voertuig.

Verzoeker werd op 10.05.2023 aangetroffen in onwettig verblijf naar aanleiding van een diefstal in een voertuig.

Verzoeker werd op 31.08.2023 aangetroffen in het Zuid-Station. Hij was in bezit van pepperspray, van verdovende middelen en van een valse document.”

1.2. Verweerder neemt op 31 augustus 2023 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van SPC Brussel op 31.08.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

■ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van SPC Brussel op 31.08.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op het gebruik van valse documenten en verboden wapenbezit. Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben in België, waarvan hij enkel en alleen de voornaam kan geven. Hij geeft geen verdere details. Betrokkene diende geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of enige andere regularisatie in bij de bevoegde overheden. Vooraleer betrokkene kan weerhouden van zijn partner gescheiden te worden, dient hij eerst gebruik te maken van alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene

verklaart astma te hebben. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: ■ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

■ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vandaag in België te verblijven, hij kan dit echter op geen enkele manier aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van SPC Brussel op 31.08.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op het gebruik van valse documenten en verboden wapenbezit. Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vandaag in België te verblijven, hij kan dit echter op geen enkele manier aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van SPC Brussel op 31.08.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op het gebruik van valse documenten en verboden wapenbezit. Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij in Algerije niets te zeggen heeft. Dit houdt geen risico bij terugkeer in. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij astma heeft. Hij levert hiervoor geen bewijs en toont niet aan dat hij in behandeling is.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vandaag in België te verblijven, hij kan dit echter op geen enkele manier aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er Sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst

Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.3. Verweerder neemt op 31 augustus 2023 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van SPC Brussel op 31.08.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 31.08.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van SPC Brussel op 31.08.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op het gebruik van valse documenten en verboden wapenbezit. Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben in België, waarvan hij enkel en alleen de voornaam kan geven. Hij geeft geen verdere details. Betrokkene diende geen enkele aanvraag tot gezinsherening of enige andere regularisatie in bij de bevoegde overheden. Vooraleer betrokkene kan weerhouden van zijn

partner gescheiden te worden, dient hij eerst gebruik te maken van alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene verklaart astma te hebben. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

2. Betreffende de ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de Raad erop dat tegen deze beslissing geen dergelijke vordering kan worden ingesteld.

Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld:

“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel. Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018). B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid). B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten. B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt aldus dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

Ter terechtzitting formuleert de aanwezige raadsman geen opmerkingen dienaangaande.

Gelet op het voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het inreisverbod dan ook onontvankelijk

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”*.

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Er is een repatriëring voorzien op 18 september 2023. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter van de vordering onderuit halen. Verweerder betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. Verzoeker voert in een eerste, tweede en derde middel – die tezamen worden behandeld – de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 6.2 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 24 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“Art. 3 EVRM bepaalt:

[...].

Art. 8 EVRM stipuleert:

[...]

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU stipuleert dat:

[...]

Artikel 24 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en Instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend bepaalt*

"Indiening van een terugnameverzoek wanneer er in de verzoekende lidstaat geen nieuw verzoek is ingediend

1. Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen."

Art. 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Art. 3 bepaalt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn"

De motivering moet draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. (RvV 26 april 2022, nr. 271.908)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de plicht op om zich te baseren op een correcte en volledige feitenvinding. (RvV 29 april 2022 nr. 272.127)

Verzoeker werd opgepakt op 31 augustus 2023.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 31 augustus 2023 en het inreisverbod van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 31 augustus 2023 werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 September 2023.

Pas op 4 September 2023 om 15u35 kon verzoeker zijn volledige verweer kenbaar maken in het kader van het hoorrecht.

Verwerende partij heeft nagelaten contact op te nemen met de Nederlandse autoriteiten om na te gaan of verzoeker een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend,

Verzoeker kaart aan dat hij een aanvraag tot internationale bescherming indiende in Nederland:

"Heeft u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd? NEDERLAND"

Verzoeker wordt naar Algerije gestuurd, terwijl hij kenbaar heeft gemaakt dat hij een aanvraag tot internationale bescherming in Nederland indiende.

Verwerende partij beroept zich ten onrechte op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn, terwijl de bepalingen van Dublin-III hier toepassing vinden.

Volgens het arrest C-534/11 van het Hof van Justitie van 30 mei 2013 is de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing is op derdelanders die om internationale bescherming hebben verzocht in het tijdvak tussen de indiening van het verzoek en de vaststelling van de beslissing in eerste aanleg of in voorkomend of in voorkomend geval, het eventuele beroep tegen deze beslissing.

(HvJ 30 mei 2013 Arslan t. Tsjechië, C-534/11, randnummer 49)

In de bestreden beslissingen wordt zelfs helemaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker een aanvraag tot internationale bescherming in Nederland indiende.

Verzoeker is getuige van een moord (STUK 4).

Hij vreest voor zijn leven indien hij terugkeert naar Algerije.

In het kader van het hoorrecht d.d. 4 september 2023 verklaarde hij:

"Ik kan niet terugkeren naar Algerije. In de groep van de 12 mannen die mij bedreigd hebben en waarvan I van hen mijn vriend vermoord heeft, zitten Algerijnen en Marokkanen die connecties hebben in Algerije. [...] De hoofdcommissaris heeft mij ook gezegd dat het heel gevaarlijk is om terug te keren."

Verzoeker geeft ook aan dat hij sinds de tweede helft van 2020 in de Schengenzone verblijft. Nochtans wordt in de bestreden beslissingen helemaal geen rekening gehouden met het privéleven van verzoeker.

Verwerende partij is ten onrechte niet uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding. De beslissing steunt niet op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is verwezen.

Ten aanzien van verzoeker werd een voor hem nadelige individuele maatregel genomen, zodanig verwerende partij de plicht had om hem eerst te horen.

Aangezien verzoeker een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend in Nederland, kan er zelfs ab initio van worden uitgegaan dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of ernstige schade zal leiden bij terugkeer naar Algerije.

Gezien verzoeker sinds 2020 in de Schengenzone verblijft, vormen de bestreden beslissingen onmiskenbaar een inmenging in zijn privéleven.

[...]

Art. 7 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden:

Art. 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Art. 3 bepaalt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Art. 6.2 EVRM bepaalt: "Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan."

Er dient opgemerkt dat er onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en dat zijn gedrag de openbare orde kan schaden.

In de bestreden beslissingen wordt verwezen naar:

"Het gebruik van valse documenten en verboden wapenbezit"

Wat blijkt is dat verzoeker op 31 augustus 2023 werd gefouilleerd en er zou pepperspray gevonden zijn.

Wat betreft de "valse documenten", vraagt verzoeker zich af naar welke documenten wordt verwezen.

Het document "OPS "GM SAFE" d.d. 31/08/2023 vermeldt namelijk dat de identificatie verbaal gebeurde. Verzoeker geniet nog steeds het vermoeden van onschuld.

De maatregelen die worden genomen om redenen van openbare orde of veiligheid moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en moeten uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

(HvJ / 7 november 2011, Petar Aladzhov t. Zamestnik direktor na Stolichna direktsia na vatreshnite raboti kam Ministerst vo na vatreshnite rabot/, nr. C-434/10, randnummer 42)

De betrokkene moet een neiging vertonen om het gedrag in de toekomst voort te zetten vooraleer het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van het gastland kan vormen.

(HvJ 22 mei 2012, P. 1.1. Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, nr. C. 348-09, randnummer 30)

Volgens artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 dient de motivering eveneens "afdoende" te zijn, wat impliceert dat de bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die zowel in rechte als in feite redelijk en aanvaardbaar moeten zijn.

De betrokkene moet zelf in staat zijn de motieven in de beslissing aan te treffen op grond waarvan ze werd genomen. Uit de beslissing moet dan blijken, of moet kunnen worden nagegaan, dat de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.
(RvS 30 Oktober 2014, nr. 228.963, §19)

De overheid is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, nu er helemaal nog geen definitieve beslissing voorhanden is.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissingen niet gemotiveerd dat er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging bestaat.

Het werkelijke, ernstige en actuele gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde werd niet geëvalueerd.

De feiten zijn allesbehalve bewezen dus er kan dan ook moeilijk sprake zijn van een neiging om het niet-bewezen gedrag in de toekomst voort te zetten.

Zelfs in de hypothese dat de feiten zouden zijn bewezen, kan men bezwaarlijk voorhouden dat de feiten van die aard zijn dat ze een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Gelet op het bovenstaande kan gesteld worden dat verwerende partij artikel 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en art. 6.2 EVRM flagrant heeft geschonden.

[...]

Art. 7 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

Art. 74/14 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

/. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten,

[-]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”

Verwerende partij meent ten onrechte dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek aan verzoeker kan worden toegestaan omdat er een risico op onderduiken zou bestaan, hij niet zou meewerken met de overheden en hij een bedreiging zou zijn voor de openbare orde.

Bij de beoordeling van de evenredigheid van een maatregel ter voorkoming van het risico op onderduiken in een individueel geval moet rekening worden gehouden met de aard van de bedreiging voor de openbare orde waarmee de vaststelling van het besluit tot verwijdering van de betrokkene werd gerechtvaardigd. Indien het beoogde doel met verschillende maatregelen kan worden bereikt, moet de voorkeur worden gegeven aan de minst beperkende maatregel.

(HvJ 22 juni 2021, C-718119, randnummer 58)

Nopens de bedreiging voor de openbare orde, wordt verwezen naar de uiteenzetting bij het tweede middel.

Wat betreft het risico op onderduiken, is verwerende partij van mening dat verzoeker illegaal het Rijk is ingereisd en geen verblijfsaanvraag noch verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

Ook zou verzoeker niet met de overheden meewerken nu hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert.

Artikel 5 van de Vreemdelingenwet stelt dat derdelanders verplicht zijn om zich bij de gemeente aan te melden binnen 3 werkdagen na aankomst in België.

Verzoeker werd op 21 augustus 2023 door de Politiezone Polbruno (Evere) opgeroepen voor een verhoor als getuige in een moordzaak.

Nadien reisde hij echter naar Parijs.

Op 31 augustus 2023 reisde hij van Parijs naar Nederland, maar diende hij aan het station van Brussel-Zuid over te stappen.

Verzoeker voegt een betalingsbewijs toe dat dateert van 31/08/2023 - 12:09:12u. Op dat ogenblik bevond hij zich nog in Parijs.

Verzoeker was dus nog steeds binnen de termijn om zich bij de gemeente aan te melden.

Zoals aangegeven, was het niet eens de intentie van verzoeker om in het Rijk te blijven.

De reden waarom verzoeker niet met de overheden zou samenwerken, zou ook moeten blijken uit het feit dat hij geen bewijs levert in een hotel te logeren.

Er is geen reden om aan te nemen dat verzoeker moet bewijzen dat hij in een hotel logeerde.

Verzoeker was op het ogenblik van aankomst in het Centrum voor Illegalen in het bezit van OV-chipkaarten, het vervoerbewijs dat in Nederland wordt gebruikt om met het openbaar vervoer te kunnen reizen.

Verwerende partij meent op basis van deze gegevens te concluderen dat verzoeker de genomen administratieve beslissing niet zal opvolgen en dat er Sterke vermoedens zijn dat hij zich zal onttrekken aan de verantwoordelijke autoriteiten.

Uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 31 augustus 2023 blijkt niet eens of aan verzoeker de vraag werd gesteld of hij bereid was het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Gelet op het voorgaande, kan worden geconcludeerd dat er niet wordt aangetoond dat er een risico op onderduiken bestaat of dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Verwerende partij heeft zich onvoldoende vergewist van de feitelijke en juridische elementen die ten grondslag liggen van de beslissing.

[...]

Art. 7, tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen ander Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74114, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan."

Wat betreft de argumentatie omtrent het risico op onderduiken, het feit dat verzoeker niet tijdig een verblijfsaanvraag of verzoek internationale bescherming heeft ingediend of niet heeft meegewerkt met de overheid, wordt verwezen naar de uiteenzetting onder het derde middel"

3.3.3. De Raad merkt vooreerst op dat, in zoverre verzoeker zich met zijn derde middel zou richten ten aanzien van de beslissing tot vasthouding, genomen op 31 augustus 2023, de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

3.3.4. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip 'afdoende' zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. De motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld.

3.3.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.7. Het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...)”

3.3.8. De Raad wijst erop dat elk van de in artikel 7 opgesomde toepassingsgevallen, elk op zich, reeds als schragend en aldus determinerend voor de bestreden beslissing kunnen worden beschouwd. Indien aldus vaststaat dat verweerder op correcte wijze toepassing heeft gemaakt van één van de toepassingsgevallen, is het bestreden bevel afdoende gemotiveerd en kunnen de overige gronden als overtoollig worden beschouwd.

3.3.9. Waar verzoeker voorhoudt als zou verweerder geen toepassing kunnen maken van de Terugkeerrichtlijn – waarvan artikel 7 van de Vreemdelingenwet een omzetting betreft – doch wel toepassing diende te maken van de Dublin III-Verordening, wijst de Raad op het volgende. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 november 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Nederland. In het licht hiervan heeft verweerder de Nederlandse autoriteiten om een overname van verzoeker verzocht, hetwelk de Nederlandse autoriteiten aanvaardde op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-Verordening. Op 30 november 2022 werd verzoeker ook effectief overgedragen aan Nederland. De aanvaarding op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-Verordening houdt in dat verzoekers verzoek om internationale bescherming reeds werd afgewezen in Nederland. In het licht van deze elementen, komt het dan ook aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen dat hij op heden, bijna een jaar na zijn overdracht, nog een hangend verzoek om internationale bescherming heeft in Nederland. De Raad merkt op dat verzoeker zowel tijdens zijn gehoor door de politiediensten op 31 augustus 2023, als doorheen zijn verzoekschrift, voorhoudt dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Nederland, doch dat hij hiervan niet het minste bewijs voorlegt. Verzoeker beperkt zich tot het overmaken van een ticket van een vervoersmaatschappij, hetgeen bezwaarlijk kan volstaan als begin van bewijs van een hangend verzoek om internationale bescherming in Nederland. Er blijkt bovendien ook niet dat verzoeker enig ander verblijfsrecht zou kunnen laten gelden in Nederland. Aangezien aldus geenszins blijkt dat er sprake is van een hangend verzoek om internationale bescherming in Nederland, kan verzoeker niet worden gevolgd, waar hij stelt dat geen toepassing kon worden gemaakt van de Terugkeerrichtlijn, zoals omgezet in artikel 7 van de

Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoeker naar een arrest van het Hof van Justitie doet hieraan geen afbreuk. Het betreffende arrest “*Arslan*” heeft betrekking op het tijdvak tussen het indienen van een verzoek en het vaststellen van een beslissing in eerste aanleg of het eventuele beroep tegen deze beslissing. Dit betreft niet verzoekers situatie. Evenmin doet de verwijzing naar artikel 24 van de Dublin III-Verordening afbreuk aan het voorgaande. Aangezien er zich in het administratief dossier geen elementen bevinden die erop wijzen dat verzoekers verzoek om internationale bescherming in Nederland nog niet definitief is afgewezen en verzoeker bovendien ook geen enkel begin van bewijs van het tegendeel bijbrengt, dient te worden gewezen op het gestelde in artikel 24.4, eerste lid van de Dublin III-Verordening, met name dat “*Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG.*” In casu heeft verweerder er duidelijk voor geopteerd gebruik te maken van de terugkeerprocedure overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn, waarbij verzoeker niet aantoont dat dit incorrect gebeurde.

3.3.10. Wat betreft de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins betwist dat hij zich bevindt in het toepassingsgeval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten. Ter terechtzitting bevestigt de aanwezige raadsman uitdrukkelijk dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste verblijfsdocumenten. Verzoeker weerlegt aldus de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de toepassingsgevallen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet elk op zichzelf het bevel om het grondgebied te verlaten kunnen schragen. Zoals verweerder in de nota met opmerken ook aangeeft, kan het motief in het bestreden bevel, dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden – zijnde de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet – als een overtollig motief worden beschouwd, waarvan de eventuele gegrondheid niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bevel. Een onderzoek van de middelen, gericht tegen dit overtollig motief, dringt zich derhalve niet op.

3.3.11. Wat betreft de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, wijst de Raad erop dat toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling schrijft het volgende voor:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; (...) In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet werd op zijn beurt vastgesteld aan de hand van de criteria uit artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° [...];

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”

3.3.12. Verzoeker houdt vol dat hij slechts op 21 augustus 2023 in België aanwezig was voor een verhoor als getuige in een moordzaak, waarna hij doorreisde naar Parijs en waarbij hij op 31 augustus 2023 van Parijs naar Nederland wilde reizen, doch in Brussel-Zuid werd geïnterpelleerd door de politiediensten. Verzoeker meent dat hij derhalve nog binnen de termijn was – zoals vastgesteld in artikel 5 van de Vreemdelingenwet – om zich te melden. Verweerder stelde evenwel terecht dat: “*Betrokkene beweert sinds vandaag in België te verblijven, hij kan dit echter op geen enkele manier aantonen. Uit het*

administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.” [...] “Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.” Verzoeker voegt thans bij zijn verzoekschrift een afschrift van een betaling met een Mastercard in Parijs, doch dit kan bezwaarlijk volstaan als bewijs dat hij zich op 31 augustus 2023 in Parijs bevond. De Raad wijst erop dat het betreffende stuk zelfs geen gewag maakt van verzoekers naam. Louter volledigheidshalve toont verzoeker ook niet aan waarom een eventuele aanwezigheid in Parijs op 31 augustus 2023 het bewijs zou vormen dat hij slechts sinds één dag in België verblijft. Verder heeft verweerder in de nota met opmerkingen terecht gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reed geruime tijd in België verblijft. Zo werd verzoeker onder meer staande gehouden in België op 23 januari 2023, op 18 april 2023, op 10 mei 2023, op 5-6 en 20 augustus 2023. Ook de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde processen-verbaal van zijn getuigenverklaringen in een moordzaak wijzen op een langer verblijf in België. Het louter volharden in de blote bewering dat hij niet eens de intentie heeft om in het Rijk te blijven, volstaat niet. Verzoeker brengt de overwegingen in de bestreden beslissing, dat hij in gebreke is gebleven zijn verblijf op een wettelijk manier te trachten te regulariseren en dat hij zich niet heeft aangemeld binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, dan ook niet aan het wankelen. Waar hij zich de relevantie van een verblijf in een hotel afvraagt, wijst de Raad erop dat een vreemdeling is vrijgesteld van de aanmeldingsplicht, indien hij verblijft in een hotel, *quod non in casu*. Verzoeker weerlegt aldus de toepassing van artikel 74/14, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet. De Raad benadrukt hierbij dat de toepassingsgevallen van artikel 74/14, eerste lid van de Vreemdelingenwet elk op zichzelf de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen schragen. Het motief dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde – zijnde de toepassing van artikel 74/14, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet – kan dan ook als een overtollig motief worden beschouwd, waarvan de eventuele gegrondheid niet kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing. Een onderzoek van de middelen, gericht tegen dit overtollig motief, dringt zich derhalve niet op.

3.3.13. De beslissing tot de terugleiding naar de grens is gestoeld op de beslissing dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker herhaalt in deze zijn uiteenzetting omtrent het risico op onderduiken, waaromtrent reeds in het voorgaande punt werd vastgesteld dat verzoeker de overwegingen dienaangaande in de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt.

3.3.14. Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde processen-verbaal van verhoren, waaruit blijkt dat verzoeker getuige is in een lopend moordonderzoek, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker niet *in concreto* uiteenzet op welke wijze dit de wettigheid van de bestreden beslissing aan het wankelen zou brengen.

3.3.15. Inzake de aangevoerde schending van het hoorrecht wordt erop gewezen dat dit recht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C383/13, punt 35).

In casu werd aan verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend, wat, gelet op de bepalingen van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Richtlijn 2008/115/EG), een maatregel is die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De bestreden beslissing kan ook worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. De hoorplicht diende in voorliggende zaak dan ook te worden gerespecteerd. Verzoeker betoogt dat hij niet dienstig werd gehoord, omdat hij slechts op 4 september 2023 – aldus na de totstandkoming van de bestreden beslissing – werd gehoord en zijn volledig verweer kenbaar kon maken. De Raad stelt echter vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker door de politiediensten werd gehoord op 31 augustus 2023. Het verslag van dit gehoor bevindt zich ook in het administratief dossier. Hoewel dit zich niet in het administratief dossier bevindt, voegt verzoeker verder zelf het “Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling” dd. 31 augustus 2023 bij zijn verzoekschrift (overtuigingsstuk 8). Verzoeker werd in voormelde gehoren onder meer bevraagd naar

eventuele hinderpalen om terug te keren naar het land van herkomst, evenals naar mogelijk hangende verblijfsprocedures in één van de lidstaten, naar medische problemen en naar de aanwezigheid van familieleden. Er kan niet worden vastgesteld dat de gehoren op 31 augustus 2023 verzoeker niet in staat stelden om alle nodige informatie mee te delen, noch toont verzoeker aan dat dit zo was. Dat verzoeker op 4 september 2023 werd gehoord door een sociaal assistent in het gesloten centrum, doet geen afbreuk aan de eerdere gehoren die reeds plaatsvonden.

3.3.16. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat verzoeker bij zijn gehoren op 31 augustus 2023 enkel heeft aangegeven dat hij niets te zeggen heeft in Algerije (*rien à dire en Algerie*). Verweerder stelde dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Dit houdt geen risico bij terugkeer in. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”* Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor in het gesloten centrum op 4 september 2023 gewag gemaakt van een vrees voor represailles door connecties van de Algerijnen tegen wie hij getuigenverklaringen heeft afgelegd in het alhier lopende moordonderzoek. Deze vrees herhaalt verzoeker in zijn verzoekschrift. De Raad merkt echter vooreerst op dat verzoeker deze vrees niet eerder aan verweerder, voorafgaand aan de totstandkoming van de bestreden beslissing, kenbaar heeft gemaakt, niettegenstaande dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd naar eventuele hinderpalen om terug te keren naar Algerije. Verweerder kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verder wijst de Raad erop dat, om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn uiterst summier uiteengezette vrees voor represailles op geen enkele wijze onderbouwt met een begin van bewijs. Deze louter blote bewering kan dan ook niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Verzoeker heeft zo ook geen verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Waar verzoeker nog wijst op zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland, wat volgens hem een indicatie is voor een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade bij een terugkeer naar Algerije, herhaalt de Raad dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers verzoek in Nederland negatief werd afgesloten en dat geen enkel bewijs voorligt van een actueel hangend verzoek om internationale bescherming aldaar. In de bestreden beslissing werd verder ingegaan op verzoekers verklaring dat hij aan astma lijdt. Verzoeker brengt niets in tegen de pertinente overweging dat: *“Hij levert hiervoor geen bewijs en toont niet aan dat hij in behandeling is. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”* Deze motivering wordt dan ook niet aan het wankelen gebracht.

3.3.17. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins-, familie- of privéleven is verder niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Op geen enkel ogenblik kreeg verzoeker een toelating voor een verblijf van meer dan drie maanden in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen,

met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker verklaarde een vriendin te hebben, waarvan hij enkel de voornaam kent. Het louter verwijzen naar een vriendin, waarvan verzoeker enkel de voornaam verschaft, kan evenwel bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat er sprake is van een werkelijk en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat evenmin kan blijken dat enige proportionaliteitsafweging in het licht van zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven zich opdringt. Alleszins stelde verweerder in de bestreden beslissing terecht: *“Betrokkene verklaart een vriendin te hebben in België, waarvan hij enkel en alleen de voornaam kan geven. Hij geeft geen verdere details. Betrokkene diende geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of enige andere regularisatie in bij de bevoegde overheden. Vooraleer betrokkene kan weerhouden van zijn partner gescheiden te worden, dient hij eerst gebruik te maken van alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.”* Bovendien blijkt uit het gehoor door de sociaal assistent, afgenomen op 4 september 2023 in het gesloten centrum, dat verzoekers vriendin in Nederland zou verblijven, zodat het opgeworpen gezinsleven zich hoe dan ook niet in België afspeelt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog gewag maakt van zijn privéleven, nu hij reeds sinds de tweede helft van 2020 in de Schengenzone verblijft, merkt de Raad op dat ook hier verzoekers betoog concrete invulling en onderbouwing mist. Verzoeker toont niet concreet aan dat er sprake is van duurzame sociale en/of economische banden die hij heeft opgebouwd in België en die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. Nu zijn verblijf in België ook steeds precair was, blijkt ook geenszins dat verzoeker enige rechtmatige verwachting kon hebben dat hij hier een, niet-nader gespecificeerd, privéleven kon opbouwen. Er liggen ook geen concrete hinderpalen voor die verzoeker verhinderen om zijn privéleven opnieuw op te nemen in zijn land van herkomst of elders. In deze situatie blijkt in geen geval dat *in casu* sprake kan zijn van een disproportionele inmenging in verzoekers privéleven in België of een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

3.3.18. De middelen gericht tegen de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, zijn derhalve *prima facie* ongegrond en dus niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. DENIES